

"de tram in mijn leven"

Tot ik mijn man leerde kennen was de tram gewoon een vervoermiddel waar je regelmatig gebruik van maakte. Nu leerde ik mijn man al kennen toen ik elf jaar was

(hij is twee en een half jaar ouder), dus dat beeld van de tram heeft niet lang geduurd.

Daarna werd de tram een rivale. Er waren altijd wel bijeenkomsten waar hij naar toe wilde.

Dan ging ik mee, want anders zag ik hem nooit. Hij heeft nog op zaterdag als vrijwilliger rails aan helpen leggen. Dan zag ik hem natuurlijk ook niet. Eén keer ben ik meegegaan, achterop de brommer en de hele dag langs het kanaal gelopen, want hij was natuurlijk bezig. Heel wat bijeenkomsten heb ik bijgewoond. Ze zijn toch een beetje vreemd, die tramfanaten. Noem het maar eens gewoon om voor een aanrijdende tram op de rails te gaan liggen om van onder af een foto te nemen.

Mijn man had als jongen ook een treinbaan, heel mooi met bergen, huizen en een echt stromend beekje. Ik heb nog een kerkhofje aangelegd rond de kerk.

Die treinbaan hing aan het plafond, was bijna net zo groot als de kamer

Ook later, toen wij getrouwd waren ging hij vaak op treinenjacht (treinen komen op de tweede plaats) en zat ik rustig anderhalf uur op een steen tot hij weer in beeld kwam. Dat vond ik toch minder. Het is wel makkelijk met verjaardagen. Er is altijd wel een boek of een dvd die hij nog niet heeft, al wordt dat met de jaren moeilijker. Toen hij vijftig werd heb ik gezorgd dat hij een uur met de tram mocht rijden met alle vrienden en familie en voor zijn zestigste verjaardag heb ik een rit geboekt op de candellight express. Dat was met een diner in de restauratiewagen.

Nog steeds zegt een tram mij niets, maar er is altijd wel iets te geven.

© maart 2011, Alida, BasicPublishing.nl